

Azərbaycan Respublikası
Mədəniyyət Nazirliyi

Bu kitab Azərbaycan Kültür Bakanlığı'nın
katkılarıyla hazırlanmıştır.

Abdürrahim Hkverdiyev

AVCI KASIM

Z ZENGİN
YAYINCILIK

Zengin Yayıncılık : 49
Basım adedi : 5000

T.C. Kültür ve Turizm
Bakanlığı Sertifika No : 33838
ISBN : 978-605-2315-17-0
Basım : Mayıs 2018

Zengin Yayıncılık
Adres:Hobyar Mh. Cağaloğlu Yokuşu No.8
Karvar İş hanı Kat:3 Fatih / İstanbul
Tel:0212 509 23 22
web: www.zenginyayincilik.com
e-posta:zenginyayincilik@hotmail.com

Abdurrəhim Həkverdiyev

AVCI KASIM

HİKAYE

M.F.Axundov adına
Azərbaycan Milli

Rəssam: Rəsinə Babayev

Z ZENGİN
YAYINCILIK

AVCI KASIM

Avçuların yalan konuştukları herkesçe bilinir. Avcı yalanı darbimeseldir. Bununla birlikte vay o kişinin hâline ki avcının hikâyelerine inanmayıp başını sallasın veya omuzlarını silksin veyahut da büyük altı gülsün; avcı hemen alınıp artık hikâyelerin devamını söylemeyecek ve diyecek:

"Doğrudur, avcılar çok yalan konuşur ve benim arkadaşlarımın arasında da karmakarışık söyleyen çoktur. Ama ben ömrümde yalan söylemedim."

"Hayır efendim, ne buyuruyorsunuz? Biz hiçbir zaman sizin sohbetinizin doğruluğundan şüphe etmiyoruz. Bizde gördüğünüz hâl, hayret alametidir, başka bir şey değil ve olamaz da."

Avcı özürleri kabul etmeyip hikâyelerin devamını anlatmayacaktır.

Bizim komşumuz avcı Kasım da böyle avcılardandır.

Kış gecelerinde boş insanlar onun etrafına toplanıp konuşurlar.

O da uzun uzadıya avcılığın, hünerinden, dört ayıyı bir günde öldürdüğünden, gece vakti darı tarlasında atmaca ve bildircin avladığından, silahsız giderken yolda yüz tilki gördüğünden bahseder ve bunun gibi sohbetler edip zamanın hoş geçmesini sağlar.

Bu da bilinmelidir ki avcı Kasım'ın uydurma sohbetleri sadece ava dairdir. Kasım diğer konularda yalan söylemez.

Soğuk bir kış gecesi idi. Kasım köyde sıcak ocağın kenarında başı açık oturmuş, bizim için sohbet ediyordu. Ocağın içinde toplanan meşe kütüğü çatırdayarak yanmaktaydı, semaver de bir yanda seğâh okuyordu. Ocağın bir yanında büyük bir kedi dört ayağını ve kuyruğunu uzatmış, horlayarak uyuyordu. Kasım'ın sevgili tazısı Gümüş de kapının önünde kulaklarını dikerek oturmuş, sahibinin sohbetini dinliyordu.

Dışarıda şiddetli esen rüzgâr, karı sahra kumu gibi havaya savuruyordu, çatının tahtaları arasından geçtikçe fabrika borusu gibi düdükle çalıyordu.

Arkadaşlarından birisi rüzgârın sesini duyup dedi:

"Böyle gecenin böyle sohbetleri olmalı. Sıcak evde, sıcak ocağın başında oturup arkadaşlarla zaman geçireceksin."

Kasım bu söze katılmadı.

"Yok kardeş, yanlıyorsun; avcı olmadığın bellidir, kışın böyle günleri ayı avı için uygun olur. Ben böyle bir günde, bundan iki yıl önce dört ayıyı Hacı Samlı ormanında öldürdüm. Ayıların leşlerini ormanda bırakıp geldim ki sabah araba getirip götürüyüm. Ayıların yerlerini ve yolu işaretlemiştim. Sabah arabayla geldim; baktım köylüler, zalim çocukları leşlerin dördünü de çalıp götürmüşler."

"Kasım, ayıların dördünü de kendin yalnız mı öldürdün?"

"Ben ava yalnız gidiyorum. Her zaman arkadaşım sadece bu Gümüş olur."

Gümüş, adını duyunca havladı.

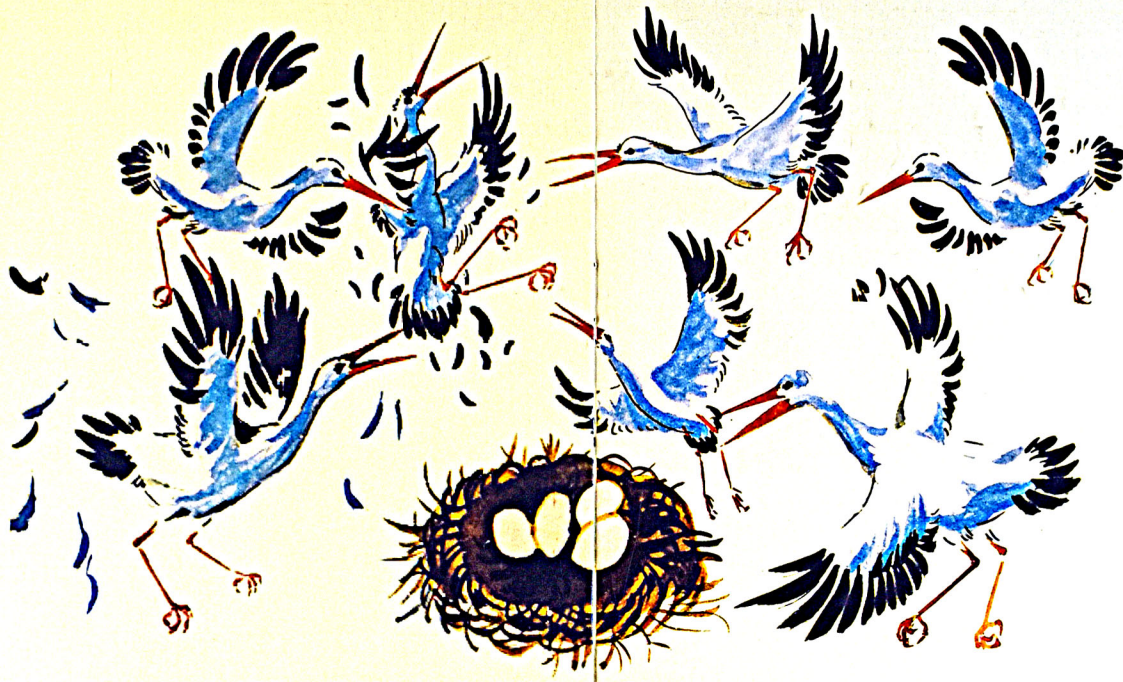
Gümüş'ün ne demek istediğini galiba bir kendisi bildi, bir de sahibi.

Kasım sohbetine devam etti.

"Sülün vurmak için; tavşan avına, tilki avına, çakal ve kurt avına gitmek için böyle hava çok işe yarar. Aynı şekilde ördek avı için de kış mevsimi iyi olur. Ördek dedim de aklıma bir şey geldi, size anlatayım."

"Buyur."

"Bir sabah silahı alıp köyden çıktım. Köyün kenarından geçerken baktım Allahveren amcanın bahçesinin çeperine altı kaz konmuş."

"A Kasım, yahu ördeğin çepere kondugunu bız anadan doğduğumuzdan beri görmemişiz."

Kasım sinirlendi.

"Sen kendi ticaretinden dem vuruyorsun. Ördeğin huyunu bız avcılar biliriz. Her bölgenin ördeğinde bir huy var. Sizin köyün ördekleri mümkündür çepere konmasınlar. Ancak buranın ördekleri başkadır.

Buranın ördekleri çepere de konarlar, ağaçlarda yuva da yaparlar."

Gümüş havlayıp sahibinin sözlerine ortak oldu.

Kasım'ın bozulduğunu görünce hepimiz itiraz eden arkadaşı kınayıp sakinleştirdik.

"Kasım, sohbetine devam et, bu adamın acemu olduğu bellidir."

Kasım devam etti.

"Evet, gördüm. Allahveren amcanın bahçesinin çeperine altı ördek konmuştur... Yok, lanet olsun yalancıya! Altı değildi, beşti." Gümüş ürüdü.

"Ben baktım ki silahı ördeklere boşaltsam, biri kalacak, geri kalanı uçup gidecek. Peki, ördeklerin beşini de elde etmek için ne yapayım? Biraz düşündükten sonra tüfeğin süngüsünü çıkarıp bağladım namlusuna. Nasıl nişan alıp attıysam ördeklerin beşi de kebab gibi süngüye geçtiler. Alıp eve geldim."

Biz buna çok gülüştük ve Gümüş de hav edip ürüdü. Kedi ayağa kalkıp çırpınarak belini doğrulttu, gergeşip evin köşesine doğru gitti. Hepimiz Kasım'ın hünerini methettik.

Kasım kalkıp çayları doldurdu, kendi eliyle herkesin önüne bir bardak çay bırakıp dedi:

"Size sülünden söz edeyim."

"Buyur Kasım."

"Atalarımızın bir sözü var: *Yüz gün gereç, bir gün gerek.* Bir gün Karabağlı'ya gidecek oldum. Sabah ata binip yola düştüm. Nedense tüfeği de götürmedim ve kolay kolay ben tüfeksiz evden çıkmam. İnsanın basireti bağlanınca bağlanır. Gümüş de yanımdaydı."

Gümüş hav deyip cevap verdi.

"Hacı Cabbar'ın çalılığında geçerken atın ayağının altından bir sülün fırlayıp uçtu. Baktım omzumda tüfeğim yok. Kamçıyı sülünün arkasından attım, kamçının elle tutulacak yeri sülünün boğazına geçti; bu hâlde de kuş uçup gitti. Bu olaydan bir ay geçmişti, yolum yine aynı çalılığa düştü. Bir de baktım ki aynı sülün çalılığın arasında geziyor ve benim kamçım da boğazındadır. Bir de bir söz söyleyeceğim, inanmayacaksınız."

Sizin hepinizin ölüsünü göreyim ki bir zerre yalanı yoktur. Baktım ki sülünün arkasından on veya on iki civciv gidiyor ve her civcivin boynunda küçük bir kamçı var. Biz bu hikâyeye kakhaha ile güldük. Gümüş üç kere *hav, hav, hav* deyip dışarıya çıktı.

Yayın Sorumlusu: Aslan Caferov

Çeviri: Yurtseven Şen

Ressam: Rasim Babayev

Düzenleme: İsmail Ceyhan

www.zenginyayincilik.com